

TK

Vztahy

Ten kluk není můj, ale je mi to jedno

Synovi budou na jaře tři roky. Není to můj biologický syn, ale mám ho stejně rád jako svou vlastní dceru.

Někdy se mi zdá, že ho mám ještě radši.

Jsem dvanáct let ženatý, dceři Natálce je deset a Pepíčkoví táhne na třetí rok. Mám svoji rodinu rád. Vždycky jsem si přál velkou rodinu, určitě tři děti, ale po narození Natálky se nám počít další dítě už nedařilo.

Když mi žena oznámila, že je těhotná, byl jsem radostí bez sebe. Vzápětí mi ale sdělila, že to dítě nečeká se mnou. „Přála bych si, aby to dítě bylo tvoje. Naše. Biologický otec ani neví, že jsem těhotná a já mu to nehodlám říct. Rozhodnutí je na tobě. Můžeme se rozvést, zvládnou to a s Natálkou můžeš být, kdykoliv budeš chtít.“

Stál jsem jako opařený. Smíšené pocity. Zklamání, lítost, pocit zrady. Žena měla v očích slzy, ale mluvila klidně. „Chtěla jsem mít druhé dítě a dárce spermatu jsem si vybrala. Slušný muž, vzdělaný, rozvedený. Ale o vztah nejde a už se nevidíme.“

Měla se poradit se mnou. Ale úplně mě vynechala a rozhodla se sama. Jak může být tak sobecká? A ještě mi navrhne, že bude děti vychovávat sama, upře jim otce! Rozhodl jsem se, že budu tátou i pro tohle, ještě nenarozené, nevlastní.

Sám jsem nevěděl, jaký vztah budu k tomu dítěti mít, zda ho budu mít opravdu rád, ale rozhodl jsem se, že budu. Samotného mě překvapilo, jak jsem se o to dítě bál, když manželka začala krvácet a nakonec měla rizikové těhotenství. Nakupoval jsem, vařil, staral se o Natálku. Manželka čekala chlapečka, a když jsem na dlani ucítil jeho první „kopnutí“, stal se ze mne táta i srdcem.

Žena rodila císařem a já byl první, kdo držel našeho chlapečka v náručí. Slzám jsem se neubráníl. První rok nám dal Pepíček pořádně zabrat, byl často nemocný, ale pak se karta obrátila a kluk rostl jako z vody, zdravý a spokojený.

Když řekl poprvé „táta“, málem jsem se rozbrečel. Mluvit začal až ve dvou letech, ale teď pusou nezavře. Pořád spolu něco montujeme a žena se směje, že bude nejspíš stavař po mně. I Natálka se do našich her s chutí zapojuje.

Mám krásnou rodinu a jsem šťastný. Zaháním strach, že jednou může přijít okamžik, kdy budeme muset říct Pepíčkově pravdu. Nebo nebudeme? Vždyť má stejnou krevní skupinu jako manželka. A táta není ten neznámý „dárce“. Jsem to přece já, který dítě miluje a vychovává.

Přemek

Zaznamenala Dagmar Morenová

Názor psychologa

Vážený pane, do jisté míry máte můj obdiv. Když si uvědomím, co všechno jsou někdy ochotni podstoupit jiní otcové, aby se ujistili, že děcko je skutečně biologicky jejich, pak se váš přístup v dobrém slova smyslu vymyká. Tedy za předpokladu, že vše je tak, jak popisujete. Opravdu je vám to jedno? Fajn, pokud jste se rozhodl přijmout syna se vším všudy a být jeho faktickým otcem, pak byste si měl dát pozor, abyste nedával najevo, že by vám za to měla být vaše žena vděčná. Nebo že by vás mělo okolí dokonce obdivovat.

Z nějakých důvodů jste přece měl potřebu se alespoň formou dopisu svěřit. Vaše žena nazvala biologického otce „dárcem spermatu“; osud kloučka budete vy určitě ovlivňovat mnohem více než on. Navzdory totožnosti krevních skupin je zde jisté riziko, že za jistých okolností by se mohlo prokázat, že biologickým otcem nejste. Možná by stálo za úvahu, zda byste nemohli mít s manželkou nachystaný „krycí příběh“ pro případ, když by třeba test DNA vaše biologické otcovství zpochybnil. Třeba by bylo stravitelné vytvářet dojem, že ve hře mohla být nějaká reprodukční klinika a anonymní dárcé. Což není nutné vykládat každému na potkání. Tak jako tak ten syn bude fakticky váš. Vy jste ho měl po narození v rukách, vy mu budete ošetřovat odřená kolena, učit jej lyžovat a být fajn člověkem. Tak to vám oběma nepokažte!

PhDr. Petr Šmolka

Poradna pro rodinu,

Jordana Jovkova 5, 143 00 Praha 12